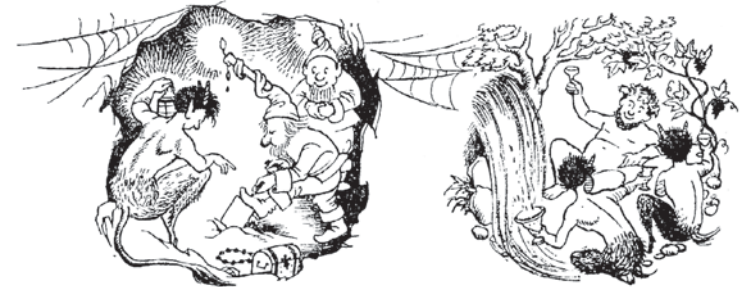

vycházejí ven tančit s fauny. Vyprávěl o dlouhých loveckých výpravách za bílým jelenem, který splní přání tomu, kdo ho dokáže chytit, o hostinách a hledání pokladů s divokými rudými trpaslíky v hlubokých dolech a jeskyních hluboko pod kořeny lesních stromů. Také o létě, kdy lesy bývaly zelené a starý Silénos na svém vypaseném oslíku přijížděl na návštěvu. Někdy zavítal dokonce i sám Bakchus, to pak v potocích teklo víno místo vody a celý les jásal a radoval se po dlouhé týdny. „Jenže teď je pořád zima,“ dodal zachmuřeně. Aby se zase rozveselil, vytáhl z pouzdra na prádelníku zvláštní píšťalku, která vypadala, jako by byla ze slámy, a začal hrát. Lucinka poslouchala tu píseň a chtělo se jí zároveň plakat i smát se, tančit i usnout. Muselo uplynout snad několik hodin, než se otřepala a prohlásila:

„Pane Tumnusi, já vás hrozně nerada ruším.

Ta písnička se mi vážně hrozně líbí, ale opravdu už musím domů. Chtěla jsem se zdržet jen pár minut.“

„To už teď stejně nepůjde, víte,“ řekl faun, odložil píšťalku a velice smutně zavrtěl hlavou.

„Nepůjde?“ vyskočila Lucinka a byla dost vyděšená. „Jak to myslíte? Musím okamžitě domů. Ostatní už určitě mají strach, co se se mnou stalo.“ Po chvílce se zeptala: „Pane Tumnusi! Co je vám?“ protože faunovy hnědé oči se naplnily slzami, ty pak začaly stékat po tvářích a za chvílku už mu kapaly ze špičky nosu. Nakonec si pan Tumnus zakryl obličej rukama a začal kvílet.

„Pane Tumnusi! Pane Tumnusi!“ volala Lucinka celá vyděšená. „Neplačte! Neplačte! Co je? Není vám dobře? Pane Tumnusi, řekněte mi, co se stalo.“

Ale faun dál vzlykal, jako by se mu mělo srdce